

ben efter en Pavse. »Alle Livets virkelige Glæder faar vi gratis. Hvad har vi at misunde hinanden? Solen skinner paa os allesammen, og Døden gaar jo heller ikke den fattige Mands Dør forbi. Og hvad Værd har alt det øvrige? . . . De har ikke følt Tidens Gud rigtig paa Tænderne, Hr. Hamre! For saa vilde De sikkert ikke have Mod til at drive deres Venner ind i det Rovdyrgab. Da jeg for nogle Maaneder siden vendte tilbage fra en lang Rejse, gik det op for mig, at den lille danske Husmand med sin hjelmede Ko og sine fire Høns er Jordens lykkeligste Menneske.«

»Ja, fra Rigdommens Vinduer tager Fattigdommen sig altid saa idyllisk ud.«

»Aa ja. Vi idealiserer jo gerne, hvad vi har mistet. Og vi gaar nu allesammen omkring med en hemmelig Hjemlængsel efter den Jordhytte og den Kaalhave, der er vort tabte Paradis.«

Bjørn Hamre opgav at svare. Det var ved at gaa op for ham, at Rygterne om Torben Dihmers aandelige Forfatning ikke var grebet ud af Luften. Sygdommen var aabenbart gaaet den stakkels Mand til Hjernen og havde formørket hans Sind.

Men Torben gav sig nu selv til at tale om sit mislykkede Alderdomsasyll, som han med saa store Bekostninger havde gjort til en Mønsteranstalt med Badekamre og Vandklosetter og et biblioteksmæssigt